

ZA HIMNE (zaboravljene ili ne...)

Bila je jedna od dražih mi verzija
Ona prošlogodišnja 'jebe me se' himna.
Samoodbrana od samoozljeđivanja.
Samoutjeha za samosažaljiva cmizdrenja.
Reklo bi se da sam olabavila;
Smekšala...
Nemam argumenata za zaklat taj trač.
Stanjila sam piskaranja,
Postepeno... mjesecima...
I kako ću prežaliti obmane
Ako ipak isplivaju na površine
K'o tona crknute ribe
Ponuđena za nužan obrok
Nekih unutrašnjih gladovanja...
Ne jebe mene pala reputacija;
To je krivulja bez smislenih oznaka –
Putokazna zavrzlama
Bez postojećeg prolaza,
A kamoli pomoćnog kompasa.
Ne jebe mene
Ni na koje strane svijeta
Sam sve rasula svoj plam –
I dal' mi bolje prolaze
Psovke ili nebulozna tepanja
U glavama nekih dalekih i stranih
Čitalačkih mozgova...
Jesam li im nadobudno zvučna
Ili neusklađeno moralna,
I čime više prljam obraz
Svog sarkastičnog samorazumijevanja;
Tekstovima ili pjesmama?
Ne jebe mene ništa od toga.
Banalna monotonija
Svakidašnjih uzleta
Je ono što mi puls uzdrma.
Surov podosjećaj
Da se rasklimava
Stup od najistaknutijih priznatih epiteta
Mog flegmasto-frajerskog življenja...
E jebi ga...
Tu moram usrat stvar

I automatski ovoj 'jebe me se' verziji
Uništiti mogućnost konkuriranja
S prošlogodišnjom himnom
Mog egotripanja.
Tad mi je ponos bio nadimak za čast,
I obrnutim sljedom ista stvar.
Ali jebi ga...
Papiru nikad nisam lagala,
I tu nema odstupanja.
Samopriznajnim urlikom završavam –
Da, jebe me niz poricanja
Vlastitih potreba i nagona
U kombinaciji sa odricanjima
Raznoraznih veličina i kalupa
Sve u istu svrhu, isti jaz...
Ljubav i njenih tisuću naličja.
Da, opet me jebe
Da bi me sjebala.